

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3264/2019
24.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Аврамов Душко, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО из ..., кога заступа Јанић Страхиња, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2990/18 од 10.06.2019. године, у седници одржаној 24.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2990/18 од 10.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 526/18 од 10.07.2018. године, одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиоца, а евентуални тужбени захтев делимично усвојен и обавезан тужени да му исплати на име неисплаћене зараде за рад на дан празника 8.096,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.07.2017. године до исплате; на име неисплаћене увећане зараде за рад ноћу 27.149,20 динара са законском затезном каматом почев од 11.07.2017. године до исплате; на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2012/13 31.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.05.2013. године до исплате; на име неисплаћене накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству 14.593,00 евра са каматом утврђеној на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена од пресуђења до коначне исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 400.507,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ парничних трошкова за период од дана пресуђења до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2990/18 од 10.06.2019. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда у делу којим је евентуални тужбени захтев делимично усвојен, делимично преиначена, тако да је тужбени захтев за накнаду трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству преко износа од 7.403,00 евра до износа од 14.593,00 евра у динарској

противвредности према средњем курсу НБС на евре на дан плаћања и са референтном каматном стопом Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена почев од пресуђења до исплате одбијен. Ставом другим изреке, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка, тако што је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 183.339,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате одбијен. Ставом трећим изреке, у преосталом делу жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу потврђена. Ставом четвртим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 44.460,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог у периоду од 15.12.2009. до 20.04.2013. године на неодређено време на пословима возач теретног моторног возила према закљученом уговору о раду. У току трајања радног односа, тужилац је ишао на службени пут. У поступку пред нижестепеним судовима утврђено је у које земље и у којим периодима. Тужени је висину дневница за службени пут обрачунавао према одлуци директора туженог о накнади трошкова на службеном путу од 01.03.2010. године, а основно мерило за утврђивање квалитета обављеног посла је била потрошња горива по километру у односу на норматив утврђен за возило којим обавља посао узимајући у обзир и врсту терета који се превози. Увећање или смањење стимулативне накнаде се израчунава множењем разлике у литрима између стварно потрошене количине горива и утврђеног норматива са 0,95 евра. Према Уредби о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника и уговору о раду, на име дневница за службено путовање у иностранство за спорни период (15.04.2012. – 20.04.2013. године) тужиоцу према Уредби Владе РС припада 14.593,00 евра, а према одлуци туженог износ од 5.257 евра (део у еврима) и 513.662,00 динара (део у динарима). Обрачунати износ накнаде исказан у динарима тужени је умањио на име исплаћене зараде тужиоцу за износ од 293.875,00 динара, обрачунати и исплаћени износ накнаде тужиоцу исказан у динарима 219.787,00 динара а прерачунат у евре по средњем курсу на дан плаћања је 1.933 евра; након умањења за исплату зараде тужиоцу је исплаћен износ од 7.110 евра, а разлика између исплаћених износа дневница тужиоцу обрачунатих по одлуци туженог и износа дневница обрачунатих према Уредби Владе РС за спорни период укупно износи 7.403,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС.

Код овако утврђеног чињеничног стања, имајући у виду да одлука туженог о накнади трошкова на службеном путу из 2010. године према пређеном километру у иностранству у току месеца не даје већа права од права утврђених Уредбом о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника и да је исплату накнаде трошкова тужиоца за службено путовање у иностранству тужени вршио у еврима и динарима, иако је исплату могао вршити само у девизама, првостепени суд је закључио да износ дневница тужиоцу обрачунатих и исплаћених по одлуци туженог не може бити од утицаја на законску обавезу туженог у погледу начина обрачуна дневница, као и да је регулатива Уредбе Владе РС одлучна за оцену основаности тужбеног захтева тужиоца и висину припадајућих дневница. Због тога је усвојио евентуални тужбени

захтев и тужиоцу досудио неисплаћену накнаду трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству за спорни период у укупном износу од 14.593,00 евра који тужиоцу припада на основу Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, са каматом утврђеној на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена од пресуђења до коначне исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

По оцени другостепеног суда, погрешан је закључак првостепеног суда да износи дневница обрачунатих по одлуци туженог не може бити од утицаја на законску обавезу туженог у погледу начина обрачуна дневница чија исплата је регулисана одредбама Уредбе Владе РС. Напротив, сматра, да се за износ исплаћених дневница умањује обавеза туженог обрачуната по Уредби.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Исплата дневница се по правилном закључку нижестепених судова обрачунава према Уредби о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника. С обзиром да би према наведеној Уредби тужиоцу припало укупно 14.593,00 евра, али да је тужени тужиоцу по основу дневница исплатио 7.190 евра, правилно је другостепени суд за толико умањио износ досуђен првостепеном пресудом и тужиоцу досудио 7.403 евра у динарској противвредности јер тај износ представља разлику између накнаде која би тужиоцу припала по Уредби и накнаде коју му је тужени исплатио. С тим у вези нису основани ревизијски наводи да све исплате које је у спорном периоду тужени извршио тужиоцу по сопственој одлуци не могу утицати на обавезу туженог да исплати иностране дневнице тужиоцу према Уредби.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић